

нало презъ ума на дѣда Василя, когато гледаше червенитѣ като кръвъ цвѣтове на нара. Защото, колкото и да се мжчй, той не можѣ да отпжди тази мисълъ. Отъ сега нататѣкъ той взе да мисли за баба Вѣла, която бѣше излѣзла отъ кжщи и още не бѣше се върнала. Отиваше често до задната врата на крѣчмата, отваряше я и поглеждаше къмъ кжщи. Докато държеше вратата отворена, чуваше се да квичи на двора една свиня. Дѣдо Василь сѣдаше пакъ на столчето си до вратата, но по всичко изглеждаше, че е много неспокоенъ.

— Какво има, дѣдо Василе? Какво се ядосвашъ? — попита го Давидъ.

— Бабата я нѣма. Свинята квичи, нѣма кой да я нахрани. Женитѣ като идатъ нейде, забравятъ се. Не мислятъ да се връщатъ.

Давидъ си плати и като все оглеждаше стареца съ лукавитѣ си очи, излѣзе и си отиде. Дѣдо Василь остана самъ. Неговата крѣчма малко работѣше. Селянитѣ се трупаха повече на Филипа, тамъ се приказваше за политика, тамъ се редѣха селскитѣ работи, тамъ свирѣха гайди, тамъ понѣкога се биеха. При дѣда Василя дохождаха само нѣкои по-стари селяни. Той бѣше старъ и тежко прислужваше. Смѣеха му се, че ако направи едно кафе, все ще изпусне въ него нѣкой вжгленъ, а виното му, докато го продадѣше, се вкисваше. Той прода